

MAGYAR SZEMLE

Főszerkesztő: Kodolányi Gyula

Szerkesztőbizottság: Borbándi Gyula,
Czakó Gábor, Cseh-Szombathy László,
Mellár Tamás, Molnár Gusztáv,
Szabados György, Szócs Géza, Dr. Varga Csaba

Szerkesztőség: Csejdy Virág, Bácsi István,
Cselényi Béláné, Gróh Gáspár,
Izinger Anna, Mátis Livia

Szerkesztőségi titkár: Blahó Erika

ESEMÉNYEK. A Magyar Szemle szerkesztésében készülő heti kulturális magazin, a Színkép a nyári szünet után újraindul szeptember második hetében a TV2 kereskedelmi csatornán. A 25 perces műsor előreláthatólag vasárnap este kb. 22 óra 35 perckor, illetve ismétlésben csütörtökön 13–14 óra körül kezdődik.

Április végén jelent meg A Duna védelmében című összeállítás a Batthyány Lajos Alapítvány kiadásában. A könyv többek közt a Magyar Szemlében megjelent tanulmányokat, a Magyar Polgári Együttműködéssel közös március 1-jei rendezvényünkön elhangzott előadásokat és Herczegh Géza hágai bírónak a Hágai Nemzetközi Bíróság ítéletéhez fűzött különvéleményét tartalmazza. A könyv kapható szerkesztőségünkben, a Batthyány Lajos Alapítványnál és jobb könyvesboltokban.

A MAGYAR SZEMLE A VILÁGHÁLÓN:

<http://www.hungary.com/magyarszemle>

<http://www.net.hu/magyarszemle>

DRÓTPOSTA CÍMÜNK: msza@mail.datanet.hu

Várjuk olvasóink véleményeit, közleményeit. A világhálóra kerülésben támogatónk a Hungary.Network.

Előfizetési díj egy évre 1728 forint, külföldön 75 dollár, illetve annak ellenértéke. Az előfizetési díj magában foglalja a postaköltséget. A lap előfizethető szerkesztőségünkben illetve a lapterjesztőknél.

SZÁMLASZÁMUNK: MNB 11707024–20332033.

FOGADÓÓRÁK: Kedden és pénteken 11–13 óráig, illetve megbeszélés szerint.

A **FOLYÓIRATOT** kiadja a Magyar Szemle Alapítvány. A megjelenést a Batthyány Lajos Alapítvány támogatja. E számunk további támogatói: Inter-Európa Bank, Nemzeti Kulturális Alap, Westel 900 GSM, Magyar Külügyminisztérium.

A **MAGYAR SZEMLE ALAPÍTVÁNY** igazgatósága: Antall György András, Dr. Balogh János, Bod Péter Ákos, Dr. Borostyánkői Mátyás, Entz Géza, Granasztói György (elnök), Jeszenszky Géza, Kodolányi Gyula, Szabados György.

ÚJ FOLYAM VII.	7–8. SZÁM	1998. AUGUSZTUS
KODOLÁNYI GYULA	<i>Kései érés, árnyékban</i>	3
HAMVAS BÉLA	<i>1% metafizika</i>	8
KEMÉNY KATALIN	<i>Várákos</i>	10
VÁRNAGY ILDIKÓ	<i>Nem tudok hazudni! Beszélgetés Illyés Máriával</i>	21
MIKLÓSSY ENDRE	<i>Karácsony Sándor, az embertárs</i>	28
HORVÁTH RÓBERT	<i>Az intellektus állásfoglalása</i>	58
ÖBERFRANK FERENC	<i>A biodiverzitás időszerű kérdései</i>	74
GYULAI GYÖRGY	<i>Gondolatok az agrárceatlakozásról</i>	94
KISS J. LÁSZLÓ	<i>Az integrációs folyamat anatómiája, avagy az „integráció integrálása”</i>	107
JESZENSZKY GÉZA	<i>A „visegrádi gondolat” és az euro-atlanti integráció</i>	124
EGEDY GERGELY	<i>Konzervativizmus és nemzettudat</i>	135
JEAN WEINFELD	<i>A radikálisok</i>	162

AZ INTELLEKTUS ÁLLÁSFOGLALÁSA

Jean Robin az UFO-kérdésről

Julius Evola nemrég magyarul is megjelent könyvében a mai embert a megformátlansággal, változékonysággal, tűnékenységgel, ugyanakkor pedig a „testhez kötöttséggel”, „automatikus mechanizmusokra” való hagyatkozással, sodródással és az „eséssel” (zuhanással) hozta szoros kapcsolatba.¹ Ezt nemcsak az „eszközök” fejezik ki, melyekkel él, hanem az orientációi is. A szerző nem látja másképp az intellektueket sem, akiknek véleményalkotásai – szerinte – többnyire úgyszintén nélkülöznek minden, akár csak relatív állandóságot, határozottságot, őszinteséget és szoros értelemben vett *formát*, amely – mint klasszikus tanulmányainkból tudhatjuk – az intellektus által birtokolt *forma-felettiből* származhatna. Ha emlékeztünk nem csal, ez utóbbi egyfajta középpontot és tengelyt alkotva előfeltétele (avagy gerince) minden „nem múló” formának, kiállásnak, önmagát vállaló, határozott és értékes véleményalkotásnak.

Jean Robin, napjaink e tehetséges, jelentékeny és egyszersmind tekintélyes francia szerzője² hasonló eredményre jutott. Úgy véli, a hivatalosan elismert – vagy éppen el nem ismert – intellektuelek jellegtelen, felületes véleményalkotásai *nagyban hozzájárulnak a tömegek anomáliáinak, örületeinek, „babonáinak” jelenkori burjánzásához*. Például egy nem túl régi botrány, az egyesült államokbeli *Heaven’s Gate* szekta – már-már hihetetlenül vulgáris „ideológián” alapuló – tömeges öngyilkossága kapcsán nem találkoztunk egyetlen elvi eredményeket felmutatni

akaró értékeléssel, sőt, felháborodott hanggal sem. Ha megfontoljuk, nincs mit csodálkozni ezen. Sok manapság született cikk *rokon* a „száguldozó és tűnékeny” csészealjizmus megnyilvánulásai: bármilyen, látszólag más és állítólag intellektuális témában íródnak is, az UFO-hithez hasonlóan, szintén a „múlékonyság” különféle jelenségeit és élményeit teszik mindennaposá számunkra. Elolvasásuk után gyakorta nem emlékezünk semmire, nincs is, mire érdemes volna emlékezni.

*

E vitathatatlan tényállás *egyik* pregnáns kifejeződése – Jean Robin szerint – a „népszerű jelenségek válogatás nélküli lenézése”, az intellektuelek „specializációiból” adódóan. Szociológus és pszichoanalitikus szempontokon túl nincsenek feldolgozva a kollektív események mögötti *szemléletváltozások*. „Közismert az a be nem vallott megvetés, amellyel az intellektuelek a tömeg kondicionáltságával szemben viseltetnek. – A sci-fi világával való rokonsága révén a repülő csészealjak problémája valamely népi mítosz *látszatát* kelti; több sem kellett az intellektuelnek, hogy ne lásson mást benne, mint primitív emberek képzelődését, és így felmentve érezze magát az alól, hogy komolyan vegye” – idézi könyvében Robin B. Méheust-öt³, majd hozzáteszi: „Ez az ostoba gőg megvetése mindannak, ami népszerű, valamint a hivatalos szervektől korábban elszenvedett »üldözések«, nagyban hozzájárultak a csészealjista »mártírológia« megteremtéséhez (100–101. l.).

A szerző úgy látja tehát, a merőben individualista és egzisztencialista pseudo-intellektualizmus, a radikális és elmélyült intellektuális *állásfoglalás* hiánya nagyban hozzájárul ahhoz, hogy az „ufóizmus” is lassan, de biztosan beszivárogték az értelem szférájának korábban tiszta terü-

Jean Robin könyvében így „sátáni tervnek”, a szellemiség paródiájának fogja fel az UFO-mizériát. Ekként próbálja feltárni és „leleplezni” az ufók különös és beszédes jelentőségét, amely a kortárs intellektuelek figyelmét elkerülte.

Éleslátásának egyik alapvető bizonyítéka számunkra, hogy könyvének kételkedő hangot tükröző *Bevezetését* követően nem vitatja a jelenség valós voltát – sem annak lehetséges objektív, sem lehetséges „pszichikai” (pszeudo-szubsjektív) formáiban. [Erre vonatkozó teológiai megfeleléssel élve: „az égi akciónak nincs szüksége arra, hogy... illetlen szubsztrátumot vessen be.” (34. l.) „Milyen hitvány csoda! – és mily szánalmas emberek azok, akiknek elmondhatatlan naivitásán már nevetni sem merünk, hisz az abszolútumnak ily alacsony régiókban való keresésén csak elborzadni lehet!” (136–137. l.)] Mint írja, a kérdés nem az, hogy „vannak-e” UFO-k, hanem hogy mint *tények* vagy *jelenségek*, amennyiben vannak, „mit szolgálnak”, lehetőleg mélyebb értelemben „mit fejezhetnek ki”? [„Ha ugyanis a jelenség realitása egy elfogulatlan és előítéletektől mentes kutató számára valóban nem lehet kétséges, annál sajnálatraméltóbb, hogy természete és „céljai” iránt nem tanúsítottak nagyobb figyelmet és elmélyedést.” (16. l. Lásd még, 7. o., 3. bek.)] A maguk *tény és jelenség* voltának megfelelő érvényt foglalják-e el? A szerző Jung interpretációs kísérleteit „illegitim túlértékelésnek” tekinti, amelybe bőszséggel szivárgott irracionálizmus, hiszen valami arra korlátozta őt, hogy pusztán a „totalitás szimbólumainak” tekintse a szóban forgó *jelenségeket*. Ez kétségtelenül nem felel meg a valóságnak; nem veszi tekintetbe azon összefüggéseket, amelyek azt mutatják, hogy az UFO-k egyáltalán nem tiszta archetipikus formákat reprodukálnak, avagy, hogy az általuk szállított „földönkívüliek” szinte minden esetben egyenesen undorítóak. Ékes bizonyíték erre „szemük” és „testük” mibenléte, az esetfeljegyzések többsége

szerint is. Nagy kérdés, hogy *miért pont ezek* manapság a tudat totalitásának bizonyítékai?

A mű második és harmadik fejezetében (A „mártírok” kora; „Hivatalos támogatások”) bizonyításra kerül: az UFO-jelenség *tagadása* nem hozott intellektuális eredményt. Nem szorította ki vagy nem rakta helyére azt a *kultúra* reális világához képest, hanem valós jelentőségén túlmenően, indirekte, de terjesztette. (Ezt talán a *Men in Black*ek esete mutatta leglátványosabban; 20. l.). Robin példákat hoz arra – könyvét korabeli metszetekkel illusztrálja –, hogy az égbolton megjelenő azonosítatlan eredetű jelenségek nem voltak ismeretlenek a „régikorok embere” számára sem. Ami időközben megváltozott, és ami a jelenségek intellektuális feldolgozásában döntő, az az *ezek megítélésében, az ezeknek tulajdonított jelentőségben végbement változás*.

*

Voltaképpen mi az a változás, ami miatt kétségtelen joggal mondjuk, hogy illegitim jelentőségre tettek szert ezek az egykor még azonosítatlan (unidentified) objektumok, avagy egyszerűen csészealjok?

Az intellektuális állásfoglalás megítélésünk szerint az alábbiakból indul ki. Jean Robin könyve explicit formában nem mondja ki ezeket, de véleményünk szerint, mint alapgondolatot sugallja: – Mi történik ugyanis akkor – vegyük a legjobb esetet –, amikor az állítólagos vagy úgynevezett földönkívüliek eljönnek, elvisznek otthonukba-bolygójukra, s megmutatják „minden képzeletet felülmúló” (ami sohasem igaz) technikai vívmányait? Szerintünk – s vélemények pluralitása ide vagy oda – az intellektus állásfoglalása szerint: *semmi*. Semmi különös. *Az ember nagy kérdései megmaradnak nagy kérdéseknek* – legalábbis így kellene, hogy legyen –, *Platón Platón marad, a buddhizmus buddhizmus és így tovább*. Akire állt, hogy a szellemmel együtt él, azt megváltozott körülmények között, de lényegileg továbbra is

ugyanazok a kérdések fogják foglalkoztatni, mint korábban. Számára ezen „kérdések” – adott körülmények között vagy éppen magukban a körülményekben – továbbra is reprodukálódhatnak ontológiailag; továbbra is ugyanazon szellemi „problémák” és megoldásuk előtt fog állni. Legalábbis, akik fenntartják az igényt arra, hogy lényegüket tekintve „szellemi embernek” neveztesse, s képeket ezt a legkülönfélébb módokon bizonyítani, azok így állnak ezzel a „nagy kérdéssel”.

Ami „az embernek”, az „emberinek”, mint olyannak, *kondíciókénti, kötelékkénti* hagyományos felfogását illeti, a „kozmicizmus” merőben materialista volta abban nyilvánul meg legláthatóbban, hogy mindenki előtt elhallgatják a problémát: *az ember – szellem nélkül – a Holdon is „földi ember” marad, a Marson is, és mindenütt.* Az a lehetőség, amelyről a hagyományok mint az emberi létállapot meghaladásáról beszélnek, *szellemi* és nem „intergalaktikus” vagy „interplanetáris” lehetőség. (Robin a „bolygóprincípiumok materiális meghaladhatatlansága” vagy a „bolygóprincípiumok elegyíthetlensége” régi témájára könyvének *A bolygóközi kontaktusok lehetetlensége* című fejezetében utal.)

A változás, amire itt rámutatni szeretnénk, abban áll, hogy az igazság, amit az iménti szavak magukba zárnak, valami titokzatos módon elhomályosult. Eltűnt az a gondolkozó, szemlélődő és cselekvő dantei ember, aki *átnézett* az égbolt állócsillagai között megjelenő „múló jelenségeken” – konstataulta azokat, majd újra saját Világa és Léte felé fordult (hol igazi és nagy minőségeket kifejező *állócsillagok* éltek, és voltak valóságosak). Helyébe az „új” ember lépett, akinek állítólagos szellemisége pusztán arra alapozódik, ami „külső”, materiális és „tünékeny”, vagyis *életére* nézve, szigorúan vizsgálva, csak merőben hipotetikus jelentőségű. Egy „fordított spiritualitás” (R. Guénon), „inverz szellemiség” felé indult el így az ember. Határozott örömmel veszi, ha *más* vagy *mások* oldják meg helyette problémáit, s nem

különösebben zavarja ezen „megoldások” számára valójában esetleges és nagyon is bizonytalan jellege.

Az UFO-jelenség *igenlése* tehát nem érintheti a „szellemi és intellektuális probléma” nívóját. Ami az egész kérdéskör legnagyobb örületét szolgáltatja, az éppen az, hogy *spirituálisnak* tekintik, ha valaki kénye-kedve szerint utazgathat az űrben, s ott ugyanúgy, mint az utcán az emberekkel, „földönkívüliekkel” találkozhat. Jean Robin érdeme, hogy kimutatta: amennyiben a *szellemiség* mint olyan felvetődik, az ma – egyáltalán nem önkéntelenül – sorra a „*kozmicizmus*” *materiális problémáival* korrumpálódik. Ha pedig a gondolkozás, a szellemiség és az intellektuális cselekvés védelme a (személyfeletti és egyszersmind tényleges) feladatuk, annyiban nagyon is helyes, hogy szisztematizmusként tudjuk tapasztalni azt, ami – a szellem nevében vagy nem – ezen a módon láthatóan nagyon is szellemellenes. Ez lenne az összeesküvés-elméletek említett, észre nem vett, többnyire pusztán politikainak tekintett értelme.

Robin definitíve egy *mentális áramlat világ-összeesküvéséről* beszél, egy *forma mentis* generálódásáról, amely „elindítója” és „kivitelezője” is a szóban forgó szellem elleni „tervnek”. (Vegyük a „tervet”, az „összeesküvést” átvitt fogalmaknak, ahol azonban a hasonlatszerű kifejezés nem teszi kevésbé szomorúvá a dolgokat.) Mint írja, legalábbis jelen pillanatban, elfogadhatatlan a *naiv* és *paranoiás* elgondolás, hogy valamely szó *szertint vett* szervezet szisztematikus félrevezetéséről legyen szó (!); „abszurd feltételezés akár a CIA-nek, vagy bármely „titkos társaságnak” vagy hasonló szervezetnek tulajdonítani az UFO-jelenség *gyártását*” (!); egy olyan anyagi és egyéb eszközökkel rendelkező szervnek is, mint amilyen a CIA, 1897 óta kellene hamisítani minden regisztrált *tapasztalást*, s ez még csak a feljegyzett esetekre vonatkozna. (Lásd, 116–119. l.)

A szerző által hozott késő középkori példák és a 20. század második felének hipertrofizált „égi” jelenségei között eltelt időszakban, úgy tűnik, valóban (ha szerintünk nem is teljesen) végbement az, amit René Guénon „materializáció”-nak nevezett. Guénonnál ez nem csak egyszerűen materializmusellenes meglátás. Olyan *alapvető irányulás*, amelynek már csak egyszerű és következményszerű társadalmi-politikai kifejeződése a „negyedik társadalmi rend”, a proletariátus és a marxizmus győzelme. *Maga a materializáció* azonban egy korábban – ilyen mértékben – soha nem tapasztalt *törekvés* vagy *irányulás* felülkerekedését jelenti. Miként az említett 20. századi ideológiai-politikai-társadalmi változások, ennek egyik kifejeződése az égbolton megjelenő azonosíthatatlan eredetű tárgyakra tulajdonított, *ad absurdum* vitt jelentőség is. Ugyanez az eset a különféle „szellemidézések”, sőt, „phóbiák” eseteiben is. Mint elementáris és – újra mondjuk – korábban soha ennyire nem meghatározó törekvés, maga a *materializáció közvetlenül tapasztalható akkor, amikor csaknem minden más értéket kiszorítva „rögzül” a figyelem bizonytalan eredetű „tárgyakra” és egyebekre*: „Csatlakozik az UFO-hívekhez számos, bálványai bukása következtében tanácstalanná lett materialista is, akik – mivel ugyebár az ufók *tények* – késznek mutatkoznak arra, hogy... befogadják a földöntúli *mutánsokat*” (Robin, 7. l.). Az UFO-k „ökumenikus jellege... alkalmas arra, hogy az elerőtlenedett materialista dogmákat integrálja és cserébe – néhány, új idők megkívánta átdolgozás árán – nem remélt apologetikai erőforrásokhoz juttassa.” (Robin, 10. l.) „A Napunkat körülvevő bolygók is elvesztették a *modern ember számára* „vezérszillag” jellegüket; a csézeljista elméleteknek köszönhetően most „démonok” helyettesítik őket (amelyek állítólagosan azokat benépesítik). Nem mások már ezek a bolygók, mint vándorló anyagtömbök, ama sötét végtelenségben, amelyben korunk korlátolt (ál-)természetfeletti spekulációi felbomlanak.” (Robin, 46. l.)

E jelenségektől való – egyre kizárólagosabb – lenyűgözöttség joggal mondható, hogy korábban ismeretlen volt; ezek szolgálai megtapsolásával szemben, korábban gyakran nevezték *emésztetlennek* mindazt, amire a tekintet indokolatlan mértékben „tapadt”. Különböző szimbolizmusok sárkányai, bikái gyakran kapták ezt az *emésztetlen* nevet és ilyenén rátekinthet. A „sárkányok” vagy „bikák”, a szimbólumok metafizikai értelmezése szerint mindannak realitásai, aminek asszimilálására vagy transzformációjára az ember, valamely titokzatos oknál fogva, képtelen.

Az átlagolvasó számára talán kevésbé ismert guénoni terminológia értelmében ahhoz, hogy a *materializáció* ezen „uralma”, előbb említett jelensége kollektíve megvalósuljon, s hogy olyan területeken is működhessék, amelyeket a dialektikus materializmus és a tudomány korábban egyszerűen figyelembe sem vett, egy *látszólagosan* másik elvnek, tendenciának, törtetésnek, törekvésnek kellett az előbbi segítségére sietnie, ez pedig nem más, mint a „*neospiritualizmus*”. E kettő „tökéletes egysége” (az utóbbi „hamis restaurációja”, ha tetszik, „reformja” a materializmus ellenében) adja majd a teljesen megfordított „spiritualitást”. A *neo-spiritualizmus*, a materializációhoz hasonlóan, újfent nem egyszerűen „irányzatkritika”. Szintén egy elemi „törekvés”, amely a materializációhoz kapcsolódva, szintén nem mástól, mint az eredeti szellemfelfogásoktól és tiszta szellemi lehetőségektől akar elzárni, egy, az autentikussal merőben ellentétes „meghaladást” kínálni fel.

„Az új spiritualizmus parodisztikus jellegét az adja, hogy számára az ég – ha szabad így mondani – elvesztette transzparenciáját (a *materializáció* révén); hogy a pszichoanalízis groteszk pótlékain kívül képtelen felfogni – Platón nyelvén szólva – az archetípusok világát, és így *számára a felsőbb realitások csak a legszűkebb és legközönségesebb szószereintiség prizmáján keresztül képzelhetők el*. Itt található a modern időket jellemző gigantikus hamisítás betetőzésének,

az UFO-jelenségnek a kulcsa. Erről a hamisításról beszélve mondta René Guénon, hogy a neospiritualizmus valójában nem más, mint transzponált materializmus.” (Robin, 47. l.)

Az UFO-kérdésben, ahol a „*materialista lenyűgözöttség*” esete kétségen kívüli, a *neospiritualizmus* jelenléte (és egyszerűsége, amit Robin ördögi „tervnek” nevez) azáltal válik bizonyíthatóvá, hogy a „dermedt” figyelem – amely egyszerű, átmeneti és múltékony, nem eredeti értelemben vett „égi” jelenségekre tapad – ma már önmagában „nem elégséges”, ezért valamilyen „holtbiztos ideológiával” kell rögzíteni és elterjeszteni. Az „elterjesztés” ilyen fokon csak a szinte mindenre kiterjedt *neospiritualizmus* révén képzelhető el. „Ezek a lények meg fognak menteni bennünket”, „megtanítanak mindenre”, stb. „*In articulo mortis* kiengesztelődéssel kecsegtető jelenség”; „olyan gyógyulást ígér, amelyet annak előtte lehetetlennek tartottak” (Robin, 5. l.). Mint Guénon mondaná, ezekben a *feltételezésekben* a „könyörületesség” elve nem jár együtt a „szigor” elvével, amelyek *egysége* jellemzi a szellemet. Ezen egység hiánya, elsősorban a „könyörületesség” naiv paródiái révén, vezetett a „kívülről jövő megváltás” gondolatához. Erre mondja Robin azt, hogy „olyan gyógyulás, amelyet annak előtte lehetetlennek tartottak”. A túlzott jóhiszeműségben tehát a „szigor” hiánya jelenik meg, amelyet „földönkívüli megváltóink” minden bizonnyal bőszéggel pótolnak majd – kívülről (lásd Robin, 107. o.). Ahhoz, hogy ezek az állítások (amelyek többnyire naiv *felvetésekkel* élnek) minél több embert meghódítsanak, különféle fantazmagórius és éppen ezért álspirituális elméletek elterjesztésére volt szükség. Ezek fokozottan negatív vagy „összeesküvésszerű” voltát pedig talán semmi sem mutatja jobban, mint Szent Könyvek és Szövegek kiforgatása az imént említett célok érdekében (amint Robin könyvének II. részében bizonyítja).

*

Ex nihilo nihil fit – s bármilyen lehetséges értelemben veyük is e hagyományosan ismert tételt, teljességgel értelmetlen és lehetetlen volna *neospiritualizmus*ról beszélnünk, ha az nem egy már meglévő és eredeti áramlat torzításai révén jönne létre (amit *szellemiségnek* nevezünk). Éppen ezért nem túloz Robin, amikor az UFO-jelenségről mint új vallásról (valójában: ál-vallásról) beszél, amely saját doktrínákkal (ál-doktrínákkal), dogmákkal (ál-dogmákkal), sőt intézményekkel (hivatalos tudományos támogatások révén) és előjárókkal (ál-főpapokkal)⁵ rendelkezik – lassan, de biztosan tényleges *ellenhagyományt* alakítva ki a születendő új generációk számára. Ekkor már a „nép” és „népi” helyét is „humanoida” és „űrbéli” foglalja el, már a „természet” helyét is a „galaktikus”, melyek az előbbiekkal szemben alig rendelkeznek bármiféle világos értékkel.

Itt pedig érdemes megkérdeznünk (s hogy feltehetjük ezt a kérdést, azért Robin könyvét, annak *többsikű konzekvenciáit* illeti érdem): Vajon a „múló”, „tűnékeny” ál-égi formák által lenyűgözött modern átlagember sokban különbözik-e a tipikusan mai intellektueltől, akinek érdeklődési területei és „objektumai” ugyanilyen jelentéktelenek, partikulárisak és (számára is) „múltékonyak”? Nem sokkal inkább azokhoz a *formákhoz* kellene-e visszatérnünk, amelyek bár *cum tempore* jelentkeznek, mégis szinte közvetlenül az örök és állandó (forma-feletti) kifejeződéseiként tűnnek fel – a *szellem* és *intellektus* hagyományos értelmezésének világában...

*

A nagy ortodox világvallások hívői között léteztek még olyanok, akik tudták, „a Megváltó nem kívülről jön el”, s akik csaknem közvetlen összeköttetésben álltak azzal a szentség-feletti erővel, amely a hívők számára mint szent, és mint vallásuk organizációja bizonyította a maga létét. A hívők messianizmusa, főpapjaik eredete, harcosaik hősiessége, királyaik tisztasága révén, az említett kivételes

személyekéhez viszonyítva sem képviselte a Messiás eljövételének paródiáját – éppen mert (adott formákban vagy azok mögött) olyanok igazgatták, intenzifikálták és spiritualizálták vallásukat, akik tudták, hogy Megváltójuk „nem kívülről” érkezik.

Az UFO-jelenségben, a „Megváltó” *kívülről* és (annak egyfajta maximumaként) a világűrbeli való elérézésének materialista vágyálma, az Egyetlen Szótár *paródiája* így valóban megtestesedni és kiteljesülni látszik.⁶

Ál-ezoterikus ál-főpapok révén, akik nagyon is jól tudják, hogy elméleteik metaforikus értelemben sem állják meg helyüket. „Földönkívüli megváltójuk” valójában határozottan földi, sőt „földön-belüli”, *föld-alatti* eredetű. A „megváltó Világkirály” *paródiája* ez, aki eredetileg éppen legyőzi az „evilág” sátáni királyát (ki a „Föld középpontjában” – a *materializáció* elvének legfőbb megtestesüléseként – lakozik egyes mítoszok szerint). Ellen-istenségét az eljövendő Világkirály győzi le, aki újra rendelkezik a »*tárgy nélküli észlelés*« metafizikai képességével, aminek hiánya és eltűnése következtében az „UFO-Antekrisztusok” („Antikrisztus”-előttiek és egyszersmind Krisztus-előttiek, annak újbóli eljövetele értelmében) munkájukat éppen napjainkban kezdhették meg (101. l.).

*

Nem volt alkalmunk itt Robin munkáját teljesen bemutatni. Nem tértünk ki az UFO-jelenség számos általa megmutatott társadalmi vonatkozására, ahogy a vezető „ufológusok” személyeire és Szent Szöveg-átértelmezéseire stb. sem. (Az utóbbi vonatkozásában „kegyeletstörténet” szószerintiségről” beszél.) Az volt célunk, hogy a mű metodikájának értelmét és a jelenség mozgatóit és alapelveit mutassuk meg azoknak, akik Guénon idézett művét (*A mennyiség uralma és az idők jelei*) és annak indirekt, *transzcendentális realizmus* jegyében álló jelentőségét nem

ismerik. Közvetett célunk volt, hogy „analízisek” helyett aktívan gondolkodó, egyszerre idealista és realista kutató-sokra biztassunk, melyből véleményünk szerint a határozott *intellektuális állásfoglalás* fakad.

Végül, talán nem lesz értelmetlen egy nemrégiben elhunyt zsidó származású amerikai fehér *popsztár*, Tiny Tim szavait idéznünk, aki, mikor egy telefoninterjúban David Tibet megkérdezte tőle, mi a véleménye az Antikrisztusról (és mindarról, amit annak gondolata konkrétan kifejezhet), a következőket válaszolta: „Véleményem az, hogy Ő a világűrbeli fog eljönni. Egy teremtmény lesz, egy hatalmas létező, emberi szem számára ijesztő, nagyon, nagyon félelmetes. Úgy vélem továbbá, hogy egy másik Galaxisból jő, hogy a Föld megszállója lesz, Galaktikánk vagy egy másik Galaxis, más bolygóiról. Hogy rabul ejti a Földet. Olyan időszak lesz ez, amikor is még a legtöbb vallás is azt fogja kérdezni: Hol van Isten? Évszázadok óta várjuk. Évszázadok óta ártatlanok haltak meg. Gyermekek haltak meg. Meggyilkolták gyermekeinket, mikor Krisztus megszületett. Nos hát, hol van a Megváltó? Ez nem elég. A Földet most más bolygókról származó idegenek veszik be. Mi most majdnem úgy vagyunk, mint a zsidók azokban a napokban, mielőtt az Úr Mózeset a Pusztaiba vezette (Móz. II. 12, 31–36). Ezúttal az egy űrbéli csapás lesz, mely a világűrbeli jő. A Föld hihetetlen szörnyek rabságába esik. Az antikrisztusok. A hit jobban legyengül most, mint valaha. *Évszázadok kételkedései létesítik majd ezt a kapcsolatot. Tíz-szer-tíz-szer szorosabbra. Más Galaxisok létezői egyre inkább megtörik a hitet.* És mégis, vannak akik azt írják, hogy bizonyos szám van az ajtón... (Jel. 13, 18) – megváltatunk. Az Antikrisztus: ez az, amiért volt elég hite Krisztusnak eljönni a Vég előtt. Jó, hogy sokan meg sem születtek. A világ rémisztő lesz, és hangos, mikor Krisztus újra eljő, s ruhájára és tomporára lesz írva: Királyok Királya és Uraknak Ura (Jel. 19, 16). És hozzáfog – ah – a kiválasztás idejéhez. Ez azonban csak az

én véleményem. Nem gondolom, hogy ez az idő mostanában lesz. Ah, az ember természetesen soha nem tudja, ez mikor lehetséges. Nekem készenlétben kell állnom. Úgy gondolom, ez még távoli. Úgy hiszem, mielőtt az Antikrisztus eljő, egy csapás jó a bolygók felől is. Vagy felőlünk azok felé, avagy mindkettő. Úgy hiszem, bizonyára a következő évszázadban jó el a világu kezdete, bizonyára a következő évszázadban, ha nem korábban. Sokak, akik hallgatnak, mindezt különösnek tartják Tiny Timtől, a múlt furcsa, külön csillagától. Nem hallják meg, viccnek tartják, vagy betegesnek nevezik. Bármit mondhatnak, amit csak akarnak. Talán jól teszik. Én valóban nem vagyok hozzáértő. Ha nagy bölcsességet birtoklok, Istenhez imádkozom érte. Ha nem tudok, imádkozom Hozzá, hogy tudhassak. Véleményem szerint azonban – és éppen az iméntiek miatt állítom a két szót, hogy véleményem szerint – az Antikrisztus egy másik Galaxisból, *egy másik világból* jön majd el.” (Tiny Tim, 1995. 01. 16.)” Talán hasonlóképpen tanulságos lehet egy mostanában bemutatott hollywoodi játékfilm véletlenszerűen helyesre sikeredett reklámszövege is: *„Mindig reméltük, hogy nem vagyunk egyedül. – Nemsokára bänni fogjuk.”*

Ez a film (*A függetlenség napja*) már azt sugallja, amit Jean Robin (107. l.) a következőkben foglal össze: *„A félelem mindig is részét képezte a sötét hatalmak fegyvertárának; még akkor is, ha egy jóságos erő illúziójának kell előtérbe kerülnie, semmiképpen nem árt világosan megérteni, hogy a »könyörületesség« együtt jár a »szigorral« (amely annyira szükséges és gondviselészerű, amennyire csak lehetséges), és hogy olykor élni is fognak vele. De a jelenség ezen isteni igazságszolgáltatást parodizáló sajátos karaktere nyíltan megmutatkozni valószínűleg csak a végső »lepleződés« alkalmával fog, amikor is mindenkit hatalmába kerít majd.”*

HORVÁTH RÓBERT

Jegyzetek

- 1 Julius Evola: *A múltó ember típusa*. Camelot, Budapest, 1996.
- 2 Jean Robin: *Az UFO-jelenség, avagy a Nagy Paródia*. Stella Maris Kiadó, Budapest, 1997.
- 3 Bertrand Méheust: *Science-fiction et Soucoupes volantes*, Mercure de France, 1978.
- 4 (Umberto Eco: *L'irrationnel hier et aujourd'hui*. Lettre Internationale, 1988, 16–19. l; Sz. Farkas Jenő idézte először, in.: *Drakula vajda históriája*. Akadémiai, Bp. 1989, 123–124. l)
- 5 Az UFO-jelenség „főpapjai” Robinnél Aimé Michel, Jean Sendy, Eric von Däniken többször nyíltan is kijelentették: *„végezni kell az Isten mítoszával”*.
- 6 De éppen ebben a hihetetlen tudatlanságban van a probléma lényege. Míg őseink önmagukban találták meg – szellemben és igazságban – az Ég útját, a modern ember tekintete már csak a „materiális” eget kutatja – a test és nem a Szív Szeme által –, a csillagok miriárdjaival találomra teleszórt eget, amelynek szimbólumait már nem tudja megfejteni. A szerző *Dionysios Aeropagites* alábbi szavait is idézi (62. o.): *„nehogy istentelen módon – mint a tömeg – mi is azt gondoljuk, hogy az istenformájú égi szellemek számos lábbal és arccal rendelkeznek, hogy a barom ostobaságának és az oroslán vadságának természetét veszik fel, hogy alakjukat a görbe csőrű sastól vagy a borzas tollú háziszárnyastól kapták, de égen megjelenő tüzes kereknek se képzeljük őket, sem a Thearchia fekhelyeül szolgáló materiális trónoknak”. Ne feledkezzünk el azonban arról sem, hogy a „benső megváltó” gondolatának éppúgy meglesz a maga paródiája, mint a „külsőnek”. Leginkább a pszichoanalízis felfogásai vetítik ezt előre. Túl a pszichológia kritikáján, rendkívüli fontosságú gondolatnak tekintjük ezt (lásd, Robin: I. rész, 4. fejezet és III. rész, 1. fejezet). *„Ezért, ha azt mondják majd néktek: Imé a pusztában van – ne menjetek ki. Imé a belső szobákban – ne higgyétek.”* (Máté, 24,26)*

IV.
10.05

TRADÍCIÓ

A Metafizikai Tradicionalitás Évkönyve

METAFIZIKAI TANÍTÁSOK

—

VALLÁSOK

—

TRADICIONÁLIS KULTÚRA

—

SZAKRÁLIS SZERELEM

—

LOVAGI ÚT

—

TITKOS TÖRTÉNELEM

és további témakörök

1999

KVINTESZENCIA KIADÓ

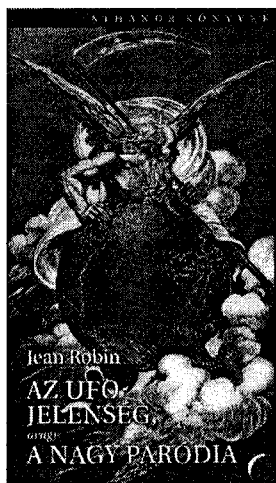
2.

SZELLEMI ÁLLÁSFOGLALÁS UFO- KÉRDÉSBEN: UFO-JELENSÉG – EGY PARÓDIA

Nagyon is támogatjuk a kiadót abbéli meggyőződésében, hogy fontos lenne megkezdeni a GUÉNON és EVOLA alapművei¹ megírása óta „a világi intellektualitás és álspiritualitás dimenzióiban végbement fejlemények” kritikai elemzését, illetve olyan tanulmányok közlését, amelyek ezt a funkciót töltik be. E művek sorába tartozik a Stella Maris Kiadó „Athanor”-könyvek sorozatának egyik kiadványa, JEAN ROBIN műve, *Az UFO-jelenség, avagy a Nagy Paródia*.²

Sajnos valami végtelen nagyképűség, elbizakodottság és beképzeltség jellemzi napjaink intellektualistáit, ami abban is megmutatkozik, hogy a legtöbben általában félrelökték e könyvet, mondván, hogy egy igazi értelmiségit még akkor sem érdekelhet az UFO-téma, ha egy ezzel kapcsolatos mű erősen kritikai („Nagy Paródia”). Mindenesetre sajnálatos, hogy mindez így történt, mert esetleg még őket is meglepte volna a szerző: netalán olyan megállapításokat téve a jelenség analízise kapcsán, aminek még ezen – „nem kommersz” – intellektüelek is áldozatai. Valójában egy igen mély összefüggéseket feltáró könyvről van szó, amelyről tisztán értékeit tekintve másutt már szóltunk [Magyar Szemle, 1998. aug. szám, 58-73. o.]; tekintettel a *Tradíció évkönyv* szellemiségére, most a mű értékeinek további elismerése mellett néhány, a szokásossal diametrálisan ellentétes irányból megfogalmazott kritikai észrevétellel is kiegészíthetjük a már elmondottakat.

Nem lenne túlságosan jelentős a szerzőt megfogalmazásbeli és stilisztikai alapon ostromoznunk, mindazonáltal meglehetősen naiv dolog manapság azt gondolni, hogy olyan magától értetődő a GUÉNONI terminológia értelme, mint amilyen magától értetődőséggel a szerző azt jelen könyvében alkalmazza. A vizsgált jelenség valóban olyan, hogy indokoltnak tekinthető a szarkasztikus hangnem, különösen pedig azért is, mert ez nem ritkán ténylegesen szellemes észrevételekhez vezetett. Problémát képez azonban, hogy mivel a jelenség egy különösen *általános* érvénnyel és tömeges hatáskörrel rendelkezik, mindez talán, az alkalmazott mértékben mégsem lett volna megengedhető, mivel egy relatíve nagy hatás lehetőségével rendelkező könyv esélyeit rontotta. Vagyis, szerintünk bővebben és világosabban kellett volna kifejtteni a GUÉNONI gondolatmenetek értelmét; talán nem lett volna szabad hagyni, hogy a gúny felülkerekedjék az adott gondolatok értelmén; mindenekelőtt pedig, a gúny nem érinthette volna

a tradicionális vallásfelfogás értékrendjét képező terminusokat, hiszen amiről a vallás modern paródiáinál is szó kell, hogy legyen, az a mi szempontunkból egyszersmind nemcsak egy újdonsült jelenség leleplezése, hanem az eredeti – amelyet parodizál – eddigieknél tisztább megértésének lehetősége is.

„Célunk nem az, hogy az UFO-k megjelenésének történetét vázoljuk – írja a szerző –, hiszen mi sem könnyebb, mint arra a több száz könyvre hivatkozni, amelyek olykor minden egyes jelenséget *rovartani szigorral* és aprólékos-sággal vizsgálnak meg... A jelenségek számos műben történő *litániaszerű* felsorolása mindig is unalmasnak tűnt a számunkra, de el kell ismerni, hogy az UFO-kkal kapcsolatos *technikai részletek* halmozása és a tanúkra vonatkozó *pszichológiai megfontolások* egyfajta *bűvöletbe ejtő* mágia részeit képezik, amelyet csak megerősít az a *visszafogottan egzaltált* hangnem, amely a *látszólagos érdekmentességen* és tudományos ridegségen átüt” (16-17. o.), s másutt is, teljes joggal, mint a „katakombák egyháza” beszél az ufóista kozmizmusról,³ amelyet – mára – már „csészéaljista tudósokból álló internacionálé” vezet.

Ami a tárgyi tévedéseket vagy kisebb torzításokat illeti, a következőket kell megemlítenünk. Az a tény, hogy Németország is élen járt az UFO-k észlelésében (a második világháború alatt), vagy az, hogy a spiritizmusnak is Németország volt „el nem ismert bölcsője” (15. o.), nemcsak Németország negatív szellemtörténeti szerepét hivatott érzékeltetni, hanem azt is (és talán elsődlegesebben azt), hogy Németországban megjelent valami/mindig is volt valami, amit bizonyos erőknél érdekükben állt elpusztítani, avagy *inverzió* tárgyává tenni. Amint azt a szerző is megjegyzi, a második világháború alatt mind angol, mind német részről, „mint ellenség” tekintettek az *azonosítatlan* repülő objektumokra; az ezekkel kapcsolatos „gyanús és ravasz naivitás” (mint szintén megjegyzi) azonban tipikusan amerikai jelenség: egy 1878-ban, Texasban (egy másik infantilis modern „mítosszal” közös szülőföldön) észlelt repülő tárgyat neveztek először csészéaljnak, s a kifejezés későbbi elterjedése is egy *amerikai üzletember* nevéhez fűződik (5-6. o.). Mindenesetre bizarr dolog volt Németországot az Egyesült Államok mellett „nagy szerepet játszóknak” nevezni az UFO-kérdésben.

Másrészt, bármilyen helyes is az elv, aminek ROBIN e könyvében szolgálatába szeretne állítani bizonyos dolgokat (IV. fejezet; *a pszichoanalízis ellenében*), *Tabula Smaragdina* interpretációja (32. o.) éppen e szempontból elfogadhatatlan.

A harmadik tévedés, amire fontos felfigyelnünk, a *kontratradiáció* „távoli eredetével” kapcsolatos. Ebben a kérdésben ROBIN túlságosan erőlteti annak *atlantiszi* és ki nem mondottan *harcosi* eredetét, amely függetlenül attól, hogy igaz és az igazságnak egyik fontos aspektusát emeli ki, egyúttal tipikus „*GUÉNONISTA – és nem GUÉNONI – szimplifikáció*”

is. Ugyanis, amennyiben a kontratradíció kezdeteit *pontosan* kutatjuk, mindenképpen legalább az *Ezüstkorig* kell visszamennünk (amely nem a harcosok és titánok, s Atlantisz *Bronzóra*). Nyilván kisebb, visszafogottabb és csaknem teljesen rejtett intenzitással a kontratradíció mai, előrehaladottabb fokához képest, de meg kell állapítani, hogy a deviáció csakis királyi méltóságukat veszített papok „korától” veheti „távoli kezdetét”. A papi karakterrel rendelkezni képtelen „királyok” témája pedig, amely az antitradíció uralmának *következő* fokozata, szintén a titánok vagy „bukott angyalok” kora elé, mai időviszonylataink keretei között Atlantisz elsüllyedése elé, talán annak kezdeteire, vagy azt megelőző időkre tehető. Az, hogy a keresztény Szent Írás nem beszél ezekről világosan, hogy a titánok Vízözön előtti korára is csak rövidebb utalás található benne, nem jelenti azt, hogy az antitradíció kezdetei ne nyúlnának a lehető legmesszebbre. HÉSIODOS úgy beszél az Ezüstkorról, mint ahol a korszak emberei száz évig nevelődnek boldogan „anyjuk” mellett, azután életük, „elhagyva anyjukat”, pedig rövid idő alatt, megannyi bajjal telve ér véget. Mindez pontosan megfelel a „papi” és jobbára exoterikus „tudás” emlőin felnevelkedett mentalitásnak. Ez, balgán tisztelt „tudás-anyját” elhagyva, nem tud szellemi áttörést véghezvinni.

„Másodikul sokkal satnyább rend jött, az ezüstpép,
úgy rendelték ezt el, akik lakják az Olympost,
testben-lélekben nem volt az aranyra hasonló.
Száz évig nevelődött hű anya oldala mellett
otthon a gyermek, balgatagon játszódva egész nap,
ámde amint felserdültek, s átléptek a mezsgyén,
már alig éltek arasznyi időt, azt is tele bajjal,
dőrén, mert egymás gögjét nem tudta kivédni
egy sem, s már nem tisztelték a *nagy isteneket* sem,
s istenek oltárára se hozták áldozatuk már,
úgy, ahogy embertől a szív törvénye kívánja.
Zeus Kronidés haragos szívvel rejtette el őket,
merthogy a boldog olimposi isteneket *nem* imádták.
Majd aztán, hogy a föld befogadta magába e fajt is,
föld-mélyén-lakozó boldognak hívja az ember,
s csak másodsorban, de azért még tisztelik őket.”

HÉSIODOSzal OVIDIUS is egyetért:

„...s az ezüst ivadék kora jött el...
Ceres magvát legelőször a hosszú barázda
most borította be, járom alatt most nyögtek az ökrök.”

Pontosan és szorosan az előbbiekkal függ össze magának a *kontratradíciónak* a gyökereiben való leleplezési lehetősége, amely ROBIN könyvének is célja. Helyes JEAN ROBIN

azon megállapítása, miszerint az UFO-k álvallásában valóban látványosan egyesül a kontratradíció két fő törekvése a *materializáció* és az azt követő *új és ál-spiritualizmus*. Helyes az is, hogy az UFO-jelenség minden bizonnyal valamilyen központi szerepet fog játszani az Antikrisztus (és az ez által szimbolizáltak) eljövételében, „akit már csak a Világkirály győz majd le”. Szerepet fog játszani a kontratradíció és a fordított spiritualitás felállításában, mindazonáltal *nem maga a kontratradíció* és nem maga a *Nagy Paródia*. Nem igaz, hogy „a neospiritualista jelenség befejezésével állunk szemben” (95. o.) és nem igaz az sem, hogy az UFO-jelenség „minősége” és „nagyságrendje” összehasonlíthatatlan volna mindazzal, amihez a neospiritualizmus – akár okkultista, akár spiritiszta, akár teozofista – variánsai „szoktattak bennünket” (119. o.).

Figyelembe kell venni, hogy az UFO-jelenség bagatell vonatkozásai egyszersmind lehetlenné is próbálják tenni a kontratradíció leleplezési kísérleteit. A „kiépülő” *kontratradíció* erőinek egyik legfőbb eszköze az, hogy olyan területeken igyekezzenek érvényesülni, amelyeknek „nincs elmélete”, nincs olyan vonatkozása, amelyeken keresztül értelmileg kvalifikálódó emberek által leleplezhetőek lennének. Egyik új céljuk tehát éppen az, hogy működésük korábbi központjait olyan megnyilvánulási területekre tegyék át, amelyek – elvi vonatkozások *látszólagos* hiánya miatt – nem érdeklik a csekély számú intellektuális kutatókat, akiknek intellektualitás értelmezése ráadásul meglehetősen befolyásolt a kor hamis „intelligencia”-felfogásai által. Éppen ezért, kulcsfontosságú dolog továbbvizsgálni az antitradíció korábbi (XVII–XVIII–XIX–XX. századi) formáit, mint a kontratradíció elő-formáit, amelyekben azonban már minden lényeges és döntő elem megvan az ellenhegyomány későbbi kiépüléséhez. A szenzualizmusból, a racionalizmusból, a spiritizmusból, a modern teozofizmusból és antropozofizmusból, pszichologizmusból, továbbá ezek *legkülönfélébb vonatkozásaiból* többet tudhatunk meg a „jövőbeni” kontratradícióról, mintsem gondolnánk. A pragmatizmus és a gyakorlati–egzisztencialista szempontok maguk is az antitradíció jegyében állnak, ezek pedig kétségtelen, hogy napjaink irányzatainak a kutatásaiba (legyenek azok egyébként bármilyen nemes indítékkal rendelkezők) komolyan belezáraznak – gyakorlatilag lehetlenné téve azt, hogy ne babonás „külső”, hanem sokkalta mélyebb értelemben térképezhessük fel a kontratradíció erőinek munkáját. JEAN ROBIN, *aki nem vette észre, hogy valamelyest azt sugallja, „ufoizmus” egyenlő kontratradíció, maga is meglepődne azon, mi minden vesz még majd részt a kontratradíció kiépülésében, továbbá, hogy a jelenkori „csészéaljizmus” után, a dolgok hová fognak még fajulni.*

„Különösen ebben az összefüggésben tekinthetők a »metafizika« és »neospiritualizmus« különféle formáinak megnyilvánulásai egy később bekövetkező helyzet egyfajta »előképeinek«, habár *csak halvány képet adnak róla*. Elvileg akkor is ugyanazok az alsóbb rendű szubtilis erők fognak hatni, csak éppen hasonlíthatatlanul nagyobb erővel... A szóban forgó mentalitásból származó »neospiritualizmus« és »álbeavatás« bizonyos szempontból mintha csak a »kontratradíció« *részleges előképe* volna. ...nemcsak néhány elszórt és töredékes elemre fog [a *kontratradíció*] szorítkozni, hanem szükségképpen

létre fogja hozni valami olyannak az illúzióját, ami alkotói szándékainak megfelelően egyenértékű kíván lenni egy valóságos tradícióval, ideértve ez utóbbinak [...] *az összes területen való külső alkalmazásait*” – írja GUÉNON.

A mű, amelyből ROBIN jelen vizsgálatunk tárgyát képező könyvében joggal a legtöbbet merít, RENÉ GUÉNON *A mennyiség uralma és az idők jelei* című könyve, teljesen mentes minden manapság ismeretes közönséges jobboldali (ál-jobboldali) „összeesküvés-elmélettől”, amelyek merőben külsődlegesek és a „kígyónak nézni a kötelet” félelme jellemzi őket, néha valóban a paranoia állapotait valósítva meg. GUÉNON e műve egy mindennél mélyebb „összeesküvést” tár fel, amelyet a jelen világ nem tud elkerülni és nem is kerülhet el, ugyanakkor pedig, példaértékűen, minden kizárólag exoterikus és naiv „deviáció-kutatástól” mentes. A *materializáció*, a *neospiritualizmus* és más gondolatok olyan „elemi” ellen-törekvéseket jelölnek, amelyek nem redukálhatóak *egyetlen* vagy *egy-néhány* konkrét irányzatra. „... Végül is nem sok haszna lenne annak, ha a részletekbe menően szeretnénk előre látni, hogyan fog felépülni a »kontra-tradíció«, és a már megadott általános jelzéseknek elégségeseknek kell lenniük annak számára, aki a részletekre kívánja alkalmazni őket; azonban minden ilyen kívül esik a jelen nyomozás hatáskörén” – írja GUÉNON. „Valójában *sok* »vége« *lehet egy világnak*, ugyanis a ciklusok – amelyek mintha csak egymáson belül lennének – meglehetősen változatos időtartamúak. ... nyilvánvaló, hogy ezek a »végek« – akárcsak azok a ciklusok, amelyeknek »végei« – roppant eltérő súllyal bírhatnak.” (GUÉNON, *i. m.*, 240., 242. o.) Ennek az „összeesküvésnek” vagy másik jelképpel szólva „tervnek” a leleplezése éppen ezekért mindennél komolyabb feladat, nemcsak az „összeesküvőkkel” való azonosulást, de a szóban forgó „összeesküvés” naiv realista szemléletét *sem* tűri el. A legcsekélyebb mértékben egyiket sem, ugyanis itt éppen arról van szó, hogy az említettek egyike a másiktól adódik.

Úgy látszik ROBIN – legalábbis nagyvonalakban – látta ezt, maga is inspirál a „tervnek” vagy „alászállásnak” egy mélyebb, kiterjedtebb, árnyaltabb, *ezoterikusabb* értelmezésére (műve legfőbb szellemi erénye, hogy utat hagy efelé is): „*egy terv felismerése nem feltétlenül elégséges ahhoz, hogy lelepleződjön és tudatosá váljék a veszély, amelyet hordoz*” (105. o.; lásd még: 133. o., 3. bek.). A különbség, amely ROBIN és GUÉNON „világvége” és az azt építő „sátáni terv” értelmezései között van, mégis óriási. GUÉNON értelmezése olyan, mintha nem egyszerűen a jelen Mahā-Yuga/Manvantara „végét”, hanem principiálisabban, mind a tizennégy *Manvantara* „végét” tudná ábrázolni (noha csak a 7. Manvantarában él a jelenlegi emberiség).⁴ Olyan *alapvetőek* és egyszersmind mélyen alaposak jellemzői, mintha azok nemcsak egy-egy *Manu* korszakának (*Manvantara*) a „végét”, hanem egyenesen magának a *Mahāmanu* korszakának a végét (*Kalpa*) is kifejeznék, amely egyszersmind *Mahāmanu* következő korszaka „Nagy Aranykorának” kezdetét fogja képezni – *Mahāmanu* és az „isteni seregei” számára. „...*az eljövendő »aranykört« a mi korszakunktól egy [az iménti bekezdésben említett oknál fogva, még hatalmasabb] »korlát« választja el, amely áthághatatlan... még a pusztán*

profán embereknél is legyőzhetetlenebb akadályt képez az »ellenbeavatás« képviselői számára, mert ez utóbbiak teljesen a felbomlás felé orientálódnak, s így mindenekelőtt ők azok, akiknek számára a jelen cikluson [Kali Yuga] túl sem létezik, vagyis különösen számukra kell a ciklus végének »világvégének« lenni e szó legteljesebb értelmében” (GUÉNON, i. m., 242-243. o.). Mindezen okoknál fogva megállapíthatjuk, hogy a készülőfélben levő kontratradíció Nagy Paródiájának az UFO-jelenség csak egyetlen – ámbár egyáltalán nem alábecsülendő – oldalát képezi, s csak egy ezen nagyságrendben tapasztalt *kontratradíció* fogja az utóbb említett állapotot („Nagy Paródia”) eredményezni, vagy megfelelni annak.

„A megnyilvánulás kibontakozásának oly módon kell beteljesednie – írja GUÉNON –, hogy magában foglalja a »sötét kor« alsóbb rendű lehetőségeinek kifejlődését is a lehető legteljesebb mértékben, mert ez utóbbi eredmények »integrációja« sem maradhat el [nem marad el *Mahāmanu* számára], és mert ezeknek is a megnyilvánulás újabb ciklusának közvetlen princípiumává kell válniuk” (GUÉNON, i. m., 244. o.). Számunkra a deviáció-kutatás, a kontratradíció leleplezésének egy olyan módja a legcélravezetőbb, amely ezen alapösszefüggés viszonylatában *sem* kíméli a többé-kevésbé szemünk előtt épülő kontratradíció mindenre kiterjedő „ártó” *ellen-akció rendszerét*. Csak ennek és ilyenmód való leleplezése vezethet *Mahāmanu-Brahmātmā* metafizikai realizációjához – minden egyébtől *radikálisan különbözvén*.

Ez a „harc”, mint GUÉNON írja, a „mennysiség” és „minőség”, a szubsztancia és esszencia egymást kiegészítő – általánosan is sokat hangoztatott – jellegének egy kevéssé ismert mélyebb értelme, amely *a kettő egységét meghaladó „poláris korrespondencián” nyugszik*.⁵ A megnyilvánulás – és annak „világa” – az előbb említett két alapelv között megy végbe. Az a kérdés, hogy a megnyilvánulás milyen jellegű és értelmű, (hogy *megnyilvánulás* volta ellenére mennyire fejezheti ki mégis ezt a poláris korrespondenciát) lényegében azon a ponton dől el, hogy mennyiben uralja a Szubsztanciát (annak minden vonatkozásával együtt). A vizsgált tradicionális és antitradicionális munkálkodás ismerete ennek az uralomnak kérdése, realizálása s kifejeződése lehet. Csakis ennek révén lehet helyesen beszélni „mennysiség” és „minőség”, szubsztancia és esszencia egymást ténylegesen kiegészítő jellegéről, ahol is mindkettő metafizikai rendeltetést teljesít. „Világküzdelmük” ismerete nélkül, korrespondenciájuk merő feltételezés, mert a legnagyobb illúzió, hogy a Szubsztancia teljesen elnyeli az Esszenciát, a „kontratradíció” felállásakor – jóllehet csupán egyetlen pillanatra – valóban megvalósul.

(JEAN ROBIN, *Az UFO-jelenség, avagy a Nagy Paródia*; Stella Maris Kiadó, Bp., 1997., ford.: Kelemen Renée, 151 o., 580 Ft.)

¹ RENÉ GUÉNON, *Le Théosophisme: histoire d'une pseudo-religion; L'Erreur spirite; Orient et Occident; A modern világ válsága; A mennyiség uralma és az idők jelei*; illetve JULIUS EVOLA, *Imperialismo pagano; Lázadás a modern világ ellen; A jelenkori spiritualizmus arca és álarca; Cavalcare la tigre; L'arco e la clava*.

² Az „Athanon”-kónyosorozat további, eddig megjelent kiadványai: *A nyílegyenes ösvény – RAMANA MAHARSI tanításai* (C. G. JUNG előszavával), Bp., 1998; JULIUS EVOLA, *Orientációk*, Bp., 1998; LUC BENOIST, *Az ezoterizmus*, Bp., 1998; illetve HUBERT DE MIRLEAU, *Fatalitás-e a demokrácia?*, Bp. 1999.

³ Ebben az összefüggésben már talán nem is meglepő, hogy egyházi jogi személyiséggel is rendelkező szervezet Magyarországon az úgynevezett „Idegen, Fejlettebb Intelligenciában Hívők Közössége Egyház” (ld. *Magyarországi egyházak, felekezetek, vallási közösségek 1997–98 I.*, a Miniszterelnöki Hivatal kiadványa, 8.o.).

⁴ GUÉNON a *Manvantarát* (egy Manu, egy teljes – „általa irányított” – korszakát; amely *Manu* az adott korszak számára, egyszersmind azonban az *egyedüli Manu* is) a *Mahā-Yugával* (Aranykor – Ezüstkor – Bronzkor – Vaskor) azonosítja és – legalábbis úgy látszik – eltekint a felfogástól, miszerint „egy Manu, egy teljes, általa irányított korszaka” (*Manvantara*) 71 *Mahā-Yugával* (Aranykor – Ezüstkor – Bronzkor – Vaskor) azonos.

Ezek az áthidalhatatlannak tetsző, valójában azonban látszólagos ellentmondások is bizonyítják, hogy talán nincs más, ami messzebb állna a modern tudomány korlátolt és naiv „objektivismusaitól”, mint a szóban forgó indiai kor- és korszak-tanítás (*yugavāda*). A tradicionális idő-tan azon állítása, miszerint a legnagyobbnak ismert időszaknak, a *Kalpának* (melynek *Mahāmanu* az Ura) tizennégy *Manvantarája* közül mi a hetedikben élünk (vagyis a hetedik *Manu* metafizikai uralma alatt), úgy látszik – egyebek mellett (például egy 2x 7-es kör mellett) – az emberi látállapotnak a főléttállapotok hierarchiájában elfoglalt „közbülső” helyét hangsúlyozza. Az „eltelt hétnek” itt sokkalta nagyobb jelentősége van az ember számára, mint a számára mindenféle zavaros találgatásokra okot adó „elkövetkező hétnek”, amely mellesleg, „a jelenkori ember” számára nem is fog létezni, s amelyet a szóban forgó tanítás éppen ezért, mint ilyen igen kevésbé vett figyelembe. Lényegében a teozófusokéval egyenértékű mentalitásra vall az idő- és kor-tan „vonatkozásaival” *találhatólag* foglalkozni, „konkrétumokat” keresni, amely „konkrétumokhoz” való viszony pontosan a Sötét Kor (*Kali-Yuga*) emberére és senki másra nem jellemző.

A jelenlegi *Kalpa* (*Śrī-Śveta-Vārāha-Kalpa*, a 'Fehér[en-ragyogó] Vadkan Világkora') jelenlegi hetedik *Manvantarájának* *Manuja*, *Vāivasvata*. A *Manuk*, *Mahāmanu* vagy *Svayambhū* (az 'önlétű', az örökkévaló) „genealógiátlan utódai”, egy meghatározott teljességű rendben képviselik az örökkévalóságot és a teljességet. (Lásd, R. GUÉNON, *A Világkirály*, Farkas, Bp., 1993, 29-30, 33, 46, 50, 52, 58, 60-64, 79-84. o.)

⁵ Vö. BARANYI TIBOR IMRE, *A metafizikai Kettős: Esszencia-szubsztancia* [Itt: 49. o. – *A szerk.*].